

kulturnem in športno-rekreacijskem področju. To okolje je pritegnilo čutečega planinca Borisa Jurca. Povezal se je z mladim planinskim društvom, ki je delovalo v skromnih razmerah, toda z velikimi načrti. Planinsko navdušeni Boris je poprijel za vsako delo v društvu, zlasti pri dograditvi in prvi prenovi Tumove kočice na Slavniku. Čeprav so bili takratni prevozi sila oteženi, je velikokrat po službi, tudi trikrat tedensko, odhajal na delovno akcijo na Slavnik.

Planinskemu društvu Koper je predsedoval dva mandata. Bil je tudi večletni član nadzornega odbora, preglednik računov ter blagajne društva in sploh »vest poštenosti« v društvu.

Boris Jurca je aktivno deloval tudi v Telesno-vzgojnem društvu (TVD) Partizan Koper in najmanj 10 let predsednikoval temu društvu. Istčasno je bil blagajnik Okrajne zveze TVD Partizan Koper, ki je vključevalo 27 teh društev. Vsem tem društvom je pomagal pri vodenju finančno-gospodarskih opravkov in skrbel za njihovo pravilno in racionalno porabo sredstev.

Kot zanimivost navajam, da je Boris Jurca v takratnem času neke iztaknil stare, predvojne letnike Planinskih vestnikov in kot blagajnik Okrajne zveze Partizan Koper vplival na to, da je le-ta odkupila te komplete Planinskih vestnikov in tudi dosegel, da so zbirko poklonili Planinskemu društvu Koper, ki ima sedaj med redkimi društvi v Sloveniji celotno zbirko PV od prve številke dalje.

Miloš Stergar, tajnik takratne Okrajne zveze Partizan Koper, ki je tesno sodeloval z blagajnikom Jurco, navdušeno pripoveduje o tistih časih, ko je kipela mladost in ko so bili tekmovalci v telovadnici kot ena sama širša družina.

Vse dopuste je preživljal v domačih gorah. Najljubše mu je bilo Posočje, saj je prepešal pot ob Soči od izvira domala do izliva. Zahajal je na mogočen Mangart, ki ga je imel srčno rad, na Kanin, ko še ni bilo žičnice in ko je tam še stala stara Skalarjeva kočica in ko je ta vrh malokdo obiskal - takrat si srečal le graničarje. Po vrnitvi s Kanina je večkrat dejal: »Če hočeš doživeti tišino, pojdi na Kanin!« V dolgih letih planinarjenja je prepešal Julijce, Kamniške, Karavanke, prekrizal mnoga brezpotja, prehodil celotno slovensko planinsko pot, ampak brez pobiranja žigov.

Z gora se je vračal poln moči in globokih doživetij. Vse to je prenašal na svojo družino. Na skoraj vseh teh poteh ga je spremljala njegova življenjska sopotnica Irma. Vse te radosti je doživljal bodisi z njo bodisi s svojimi vnuki. Med šolskimi počitnicami je dedek Boris vrsto let vodil svoje vnuke v gore. Po končani turi je običajno zbral miren kotiček in doživljal planine v krogu svoji najbližjih. Njegov zadnji vzpon v visokogorje je bil leta 1982 (pri 72 letih), ko je 8-letnega vnuka Borisa prvič popeljal na Triglav.

Množičnih pohodov v visokogorja ni maral, najbolje se je počutil v manjši družbi planincev-vrstnikov, ki so znali doživljati gore z dušo in srcem.

V zadnjih letih življenja, ko gaje načela bolezen, je še obiskoval Bohinj, Tamar, Vrščič, Logarsko dolino. Tu se je srečen sprehajal in iz počivališč z daljnogledom opazoval stene, iskal gamse v njih ter še najbolj steze in poti, ki jih je nekoč prehodil.

Tako se je iztekla življenjska pot tega velikega ljubitelja slovenske zemlje in njenih gora. Na njegovo željo je bil pogreb le v družinskem krogu in njegov pepel raztresen na ljubljanskih Žalah - torej v prostranstvo pod zvezdami.

Boris Jurca je živel skromno in preprosto, nikoli ni silil v ospredje. Sodelavci so ga cenili, okolica ga je spoštovala. Sedaj je na pobudo njegovih planinskih tovarišev nastal ta zapis o človeku, ki se je s svojim delom globoko zapisal v planinske in športne vrste in zato naj bo njegovo delo širše predstavljeno, saj je žrtvoval veliko prostega časa tej dejavnosti in pri tem ni nikoli dobil kakšnega posebnega priznanja.

Naj navedem njegovo razmišljanje: »Človeško življenje in trpljenje mine, lepota gora ostane in to dobro dene in me pomirja!« To globoko misel je planinec Boris zapustil nam zanamcem -

h v a l a m u !

Karlo Kocjančič

In memoriam: Miran Brezovnik

V Savinjskem MDO smo letos izgubili že drugega markacista, **Mirana Brezovnika** (rojen 30. 4. 1965). Mlado planinsko društvo Rečica ob Savinji je v svojem razvoju poskrbelo za kadre, za PLV in markaciste.

7. republiški tečaj za markaciste (Svetina 1987) je uspešno končal tudi Miran. Vsi trije markacisti so vzorno skrbeli za svoja planinska pota. Mirana bodo pogrešali še na drugih področjih dela v domačem kraju. V zadnjem času je delal v Nemčiji, kjer je 30. 7. 1992 umrl. Od njega smo se v velikem številu poslovili 10. avgusta 1992 na domačem pokopališču ob vznožju Golt. Pota bodo še vodila na Golte, tudi čez Ston, kjer smo skupno razvili društveni prapor. Obnavljali bomo markacije ob spominu nate.

B. J.

Duhovne vaje za alpiniste

V petek in soboto, 2. in 3. oktobra letos, smo imeli ljubitelji gora v Češki koči nad Zg. Jezerskim prvič v Sloveniji duhovne vaje za alpiniste.